

25 punkter för ett bättre Europa

- Junilistans valplattform 2009

Vad vill Junilistan?

Junilistans vill erbjuda ett alternativ för den stora del av Sveriges medborgare som annars inte skulle kunna uttrycka sin politiska vilja i EU-valen. Vi vänder oss till dem som är politiskt hemlösa, därför att de vill ha ett modernt Sverige som står kvar i EU, men samtidigt ett Sverige som inte ger upp sin politiska självständighet.

Det finns nu två helt olika utvecklingsvägar för Europa. Den ena är att omvandla kontinenten till en stormakt, ett Europas förenta stater, med egen president, armé, en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik och en likriktad ekonomisk politik. Det är den vägen som beträds, och det slutmålet som hägrar i det nuvarande EU-samarbetet. Om EU fortsätter att utvecklas som hittills, degraderas de enskilda nationerna till delstater inom ramen för en europeisk stormakt.

Junilistan anser inte att ett Europas förenta stater är ett önskvärt projekt vare sig för Europa eller för den övriga världen. Vårt alternativ är ett Europa byggt på demokratiska, självständiga och fredligt samarbetande stater. Ett sådant Europa tror vi bäst gagnar både de enskilda människorna, fred och ekonomiskt välstånd. De enskilda länderna har där möjlighet att välja egna lösningar på politiska problem, lösningar som är anpassade till de värderingar och den kultur som präglar landet i fråga. Den politiska mångfald som detta leder till befrämjar ekonomisk, politisk och social utveckling på hela kontinenten.

Vi går in i den politiska kampen om EU:s framtid med ledstjärnan att vi vill förhindra att den politiska makten kontinuerligt förskjuts från Sverige till Bryssel. Detta är vår politiska kompass. Vi ser stora risker för att den nuvarande utvecklingen leder till en förstelnad byråkratisk koloss som hindrar kreativitet och tillväxt och till ett förstelnat demokratiskt system där de politiska besluten i praktiken både utformas och fattas över huvudet på med-

borgarna. I förlängningen av denna historiska process ser vi stora risker för ineffektivitet, sjunkande politisk legitimitet och växande interna konflikter.

Vi anser att på svenskt territorium ska gälla de lagar och avtal som vuxit fram i demokratisk ordning i Sverige. Regelverken ska inte påtvingas uppifrån mot svenska folkets vilja och svenska demokratiska beslut ska inte kunna köras över av politiserande EG-domare i Luxemburg.

Vår ideologiska grundval

Vi accepterar den Europeiska unionen som en del av det europeiska samarbetet och det svenska medlemskapet i denna union. EU är ingen bra organisation för ett samarbete mellan Europas länder och EU utvecklas åt fel håll, men det finns viktiga uppgifter för EU, till exempel vad avser gränsöverskridande miljöproblem, frågor som rör den inre marknaden, och värdandet av unionen som ett frihandelsområde. Vi ser också ett värde i att EU är, eller åtminstone ska vara, en värderingsunion byggd på respekt för individens frihet och mänskliga rättigheter som utövar ett positivt inflytande i sitt närområde för dessa värden.

Samtidigt är vi starkt kritiska till utvidgning av EU:s befogenheter till nya områden som till exempel utrikespolitik, diplomatik, försvar, rättsväsende, straffrätt, beskattningsrätt, skolsystem, socialpolitik, arbetsrätt och så vidare. Vi vill inte göra EU till en europeisk superstat och vi ser stora risker med att EU utvecklas till en byråkratisk koloss, där regelsystemen ständigt växer och kväver möjligheterna till förnyelse och anpassning till förändrade förhållanden inom både politiken och näringslivet. Junilistan förespråkar institutionell konkurrens där självständiga länder tävlar om att finna goda lösningar och där enskilda länder kan följa efter det land som lyckas bäst.

Junilistan ställer sig principiellt positivt till utvidgning av EU. Junilistan anser att Turkiet ska kunna bli medlem i EU i framtiden, förutsatt att landet fullt ut respekterar EU:s Köpenhamnskriterier för medlemskap och därmed har stabila institutioner som garanterar demokrati, mänskliga rättigheter, en fungerande rättstat och skydd för minoriteter. Junilistan gör inte åtskillnad mellan kandidatländer utifrån kulturella eller religiösa aspekter, men har röstat nej till att EU ska inleda förhandlingar med Turkiet, då landet ännu inte uppfyller de nämnda Köpenhamnskriterierna.

Europas nationalstater är den europeiska demokratins grundval

Vi ser också de europeiska nationalstaterna som bärarna av Europas demokrati och politiska kultur. Det finns ingen europeisk politisk arena. Vi talar olika språk och följer olika medier för nyheter och debatt. Politikerna i andra länder än det egna och i EU:s institutioner är okända för allmänheten. Det finns en mycket liten elit som läser Financial Times, som deltar i förhand-

lingsspelet i Bryssel och som känner varandra väl. När makten över de politiska besluten flyttas från medlemsländerna till EU:s institutioner, flyttas makten därför i praktiken från folken till den eliten och möjligheten att de facto utkräva ansvar för politiska beslut undergrävs. Detta är en förödande utveckling för europeisk demokrati, eftersom möjligheten att utkräva politiskt ansvar av de ledare som medborgarna har valt är demokratins grundval.

Nationer skapas inte genom lagstiftning

Vi tror inte heller på försöken till ett europeiskt nationsbyggande. Det är feltänkt att försöka skapa en europeisk enhetskultur med en centralt fastställd historiesyn, med flagga, nationalsång och skattefinansierade public servicemedier med uppdrag att propagera för en sådan utveckling. Försök i den riktningen avlöser varandra, men har hitintills runnit ut i sanden.

Föreställningen att ett trettiotal stater med nästan lika många språk, vitt skilda kulturer och helt olika historiska erfarenheter ska kunna omstöpas till en demokratisk nation med stark inre sammanhållning och en fungerande ansvarsutkrävande demokrati är helt orealistisk och är inte heller önskvärd.

Målet med EU bör vara att skapa ett välfungerande statsförbund av demokratiska stater som samarbetar förtroendefullt på de områden där detta bidrar till välstånd och effektivitet och som samtidigt fredligt tävlar om att finna goda institutionella lösningar på vår tids och framtidens politiska utmaningar.

Besluten nära människorna

Med subsidiaritet menas att politiska beslut ska läggas på den lägsta möjliga nivå som är förenlig med ett effektivt beslutsfattande. Detta kan synas vara ett självklart uttryck för sunt förnuft och alla politiska grupperingar uttrycker mycket riktigt en läpparnas bekännelse till denna princip. I Lissabonfördraget presenteras den som en grundläggande princip för EU:s styrelseskick.

Men subsidiariteten inom EU är ett ord som skymmer vad som verkligen pågår. Utgångspunkten för tänkandet är att det är i Bryssel man väljer att flytta beslutsmakten uppåt eller neråt, och det blir alltid uppåt. Junilistan anser att makten ska ligga hos fria individer och att det är dessa som djupast sett kan delegera den uppåt, om de finner det lämpligt, till en kommun, en stat eller en internationell organisation.

I EU-systemet flyttas makten alltid uppåt, till EU-organen. Ständigt nya områden tas upp på EU:s dagordning, trots att det strider mot subsidiaritetsprincipen. Dit hör till exempel socialpolitik, skatteregler, jaktfrågor, skogs-

vård, rätten att snusa, kvinnors bröstoperationer, arbetstidsregler för bussförare och läkare, barnfetma och mobbning på arbetsplatserna. Listan växer ständigt och socialdemokraternas och de borgerliga partiernas EU-parlamentariker stöder regelmässigt denna kontinuerliga överföring av den politiska makten från Sverige till Bryssel.

En grundläggande stridsfråga i EU-valet i juni 2009 är därför: Vilken sorts EU-parlamentariker vi ska välja; sådana som företräder svenska folket i Bryssel eller sådana som företräder EU-byråkratin i Sverige?

Ställningstaganden i konkreta frågor - våra 25 punkter

1. Ingen mer maktöverföring till EU

Alla förslag från EU ska behandlas i berörda utskott i riksdagen och där genomgå en strikt prövning. Om prövningen leder till slutsatsen att förslaget inte hör hemma på EU-nivå, ska det tillbakavisas.

Regeringen ska sedan följa riksdagens rekommendation i EU:s ministerråd. Detta innebär till exempel att:

- Arbetsrätten ska vara nationell och bestämmas i Sverige.
- Biståndspolitiken ska avgöras av medlemsstaterna och samordnas via FN.
- Skogspolitiken ska bestämmas i Sverige.
- Bostadspolitiken är en fråga för medlemsstaterna.
- Jaktpolitiken ska bestämmas i Sverige.
- Energipolitiken är en nationell fråga.
- EU ska inte besluta i detaljfrågor som till exempel rökning på allmän plats, snusning, alkoholreklam och dylikt.
- EU-länderna ska ha rätt att införa gränskontroll om detta anses nödvändigt för att upprätthålla landets alkohol- eller narkotikapolitik. Folkhälsoargument tar över reglerna för den inre marknaden.
- Svenska traditioner av offentlighetsprincip och allemansrätt bevaras.
- Straffrätten är en nationell fråga.
- Invandrings- och asylpolitik är frågor för medlemsländerna.

2. Nej till Lissabonfördraget

Vi säger nej till det författningsförslag som nu fått namnet Lissabonfördraget och ratificerats av Sveriges Riksdag. De borgerliga partierna och socialdemokraterna hävdade att ingen folkomröstning krävdes, eftersom rikets statsskick inte förändras. Detta är inte sant. Förslaget är utformat för att möjliggöra fortsatt utvidgning av Brysselmaskineriets makt på medlemsländernas bekostnad och de stora ländernas makt på de smås bekostnad.

Om det antas, blir det därför ytterligare ett stort steg mot att underminera de små medlemsstaternas självbestämmande.

Vi säger nej till fördragets förslag om inrättandet av en EU-president och en särskild utrikesminister för EU. Vi säger också nej till att euron ska vara unionens valuta och hävdar Sveriges rätt att stå utanför valutasamarbetet i enlighet med majoritetens önskan i folkomröstningen om EMU.

3. Valutaunionen - euron

Junilistan vill att Sverige behåller kronan som valuta och anser att valutaunionen inte ska vara en del av ett allmänt EU-fördrag. EU:s eget statistikorgan Eurostat har lagt fram siffror som visar att de länder som valt att stå utanför eurosamarbetet har haft en bättre ekonomisk utveckling med högre tillväxt, lägre arbetslöshet och lägre ränta.

Det bör stå medlemsländerna fritt att själva bestämma om de ska ansluta sig till valutaunionen, en princip som ju redan delvis kommit att accepteras genom att Storbritannien och Danmark har fått uttryckliga undantag. Nu står det i Lissabonfördraget att euron är EU:s valuta. Sveriges regering borde ha begärt att få ett formellt undantag på samma sätt som Danmark och Storbritannien så att det hade blivit statsrättsligt helt klart att vi har rätt att stå utanför och att det svenska folkomröstningsresultatet därmed kan respekteras.

4. Krafttag mot korruption och bedrägerier

Det finns en rad uppmärksammade fall av korruption och bedrägerier inom EU. EU:s revisorer (Europeiska revisionsrätten) har till exempel konstaterat att av de 42 000 miljoner euro som 2007 godkändes för EU:s regionalpolitik (sammanhållningspolitik) borde 4 600 miljoner (alltså cirka 50 miljarder kronor) aldrig ha betalats ut, på grund av förfalskade fakturor och lönehandlingar med mera. De felaktiga utbetalningarna för regionalpolitiken för enbart år 2007 motsvarar de sammanlagda utgifterna för hälsovård, sjukvård och social omsorg i Sverige varje år.

Junilistan är ledande i kampen mot fusk och bedrägerier i EU-systemet. Vi har under denna mandatperiod bland annat ansvarat för EU-parlamentets genomgång av om ett antal EU-institutioner ska beviljas ansvarsfrihet eller inte.

5. Utrikes- och säkerhetspolitik

Enligt Lissabonfördraget ska EU-länderna få en gemensam president och en gemensam utrikesminister. EU måste kunna tala med en röst är argu-

mentet. Vi konstaterar att det betyder att 27 andra röster tystnar i det internationella samtalet. Och vad EU:s gemensamma röst kommer att säga vet vi inte. I praktiken är EU-länderna djupt splittrade i många viktiga utrikespolitiska frågor.

När USA invaderade Irak år 2003 deltog ett stort antal EU-länder, däribland Storbritannien, Italien, Spanien, Polen, Nederländerna, Danmark och många av de forna östblocksländerna. Det mesta pekar alltså på att ett EU med en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik hade gått in i Irak. Ett Frankrike under Sarkozy hade sannolikt ställt upp liksom Tyskland om det inte hade varit val på gång. Sverige hade i praktiken kunnat hamna som en krigförande nation även om det svenska folket hade varit bestämt emot.

Vi vill att Sverige ska ha en egen röst i FN och kunna vara en oberoende fredsmäklare i världen. Idag anpassas den svenska utrikespolitiken alltmera efter EU:s gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik och ännu ett viktigt politiskt område håller därmed på att i smyg föras bort från svensk opinionsbildning och beslutsfattande.

6. EU ska inte vara en militär union

Lissabonfördraget fastslår att EU ska satsa på militär upprustning. Det stipuleras att medlemsländerna är skyldiga att öka sin militära kapacitet. Vi säger nej till skapandet av en EU-armé. Detta är ett viktigt exempel på en fråga där principen om flexibel integration måste gälla. Det är mycket olämpligt att försöka pressa in ett militärpolitiskt samarbete i ett EU, vars medlemsstater har gått med i en organisation som ursprungligen var avsedd för något helt annat. Det leder till konflikter mellan länderna och för varje nytt sådant område som pressas på EU, faller förtroendet för organisationen i de länder där det inte finns folkligt stöd för just den åtgärden. EU:s legitimitet undergrävs. Om några EU-länder vill bygga upp ett militärt samarbete utanför NATO, ska de göra det utanför EU:s institutioner för att inte belasta denna redan konfliktplågade organisation ytterligare.

Vi menar att varje medlemsstat i EU självt ska avgöra om det vill vara medlem av försvarsalliansen NATO eller välja någon form av alliansfrihet. Försvarspolitiken hör inte hemma på EU-nivå.

Att dessa planer finns beror på att det finns en strävan i en europeisk maktelit att förfoga över militära resurser på supermaktsnivå. Detta är inte ett svenskt intresse.

7. Jämställdhet och värderingsfrågor

EU-samarbetet ska bygga på respekt för individens frihet och mänskliga rättigheter. EU ska utöva ett positivt inflytande i sitt närområde för dessa

värden. Det är en självklarhet att alla grupper i samhället ska behandlas rättvist och likvärdigt. Diskriminering utifrån kön, sexuell läggning, ursprung, funktionsnedsättning eller liknande får inte förekomma inom EU. Det är oacceptabelt att homosexuella, bi- och transpersoner (HBT-personer) och en rad andra grupper systematiskt utsätts för diskriminering i flera medlemsländer.

Fullständig demokrati är omöjlig utan jämställdhet. EU-institutionerna måste bli mer jämställda, något som inte är fallet i dagsläget. Det faktum att en klar majoritet av kommissionärerna är män åskådliggör detta.

Sverige har kommit långt i jämställdhetsfrågor och har en positiv roll att spela för att bidra till en starkare jämställdhet i hela Europa. Det är dock viktigt att EU inte bestämmer över frågor som till exempel rätten till skilsmässa eller regler för aborter. EU-länderna har högst varierande uppfattningar i dessa frågor. En harmonisering av politiken inom dessa områden leder säkerligen till politiska beslut som en majoritet av det svenska folket inte stöder.

8. Arbetsmarknaden

Vi hävdar bestämt att på svenskt territorium ska svenska lagar och regler gälla på arbetsmarknaden. Att EG-domstolen i Luxemburg ska kunna ändra på detta under hänvisning till bestämmelser om den fria rörligheten, vilket var fallet i samband med den så kallade Lavaldomen, är helt oacceptabelt.

Sociala och fackliga rättigheter på arbetsmarknaden är nationella frågor som ska handhas av de nationella parlamenten och arbetsmarknadens parter. Om Sveriges medborgare finner att reglerna på arbetsmarknaden fungerar mindre väl (till exempel är diskriminerande mot utländsk arbetskraft eller hotar näringsfriheten), ska förändringar ske i demokratisk ordning i Sveriges riksdag. Om parterna på den svenska arbetsmarknaden finner att olika avtal fungerar mindre väl, är det de som ska söka nya lösningar. En reform av Saltsjöbadsavtalet från 1938 diskuteras just nu av dessa parter. Deras lösning ska inte kunna köras över av EG-domare.

9. EU och den personliga integriteten

Junilistan anser att det är oacceptabelt att EU-samarbetet alltmer används för övervakning och kontroll av medborgarna. Obekväma beslut som medlemsstaternas ministrar ogärna fattar på hemmaplan klubbas istället igenom i EU.

Datalagringsdirektivet och antipiratlagen (IPRED) utgör exempel på kontroversiella EU-beslut som påverkar den personliga integriteten. EU-parlamentet diskuterar dessutom ett franskt förslag, som innebär att fildela-

re ska kunna avstängas från Internet. ACTA-fördraget, som ger tullen möjlighet att kontrollera och konfiskera datorer, mp3-spelare och liknande om de misstänker illegal fildelning, arbetas likaså fram utan offentlig debatt. EU ska vara ett samarbete för öppenhet, demokrati och frihet – inte för kontroll och övervakning.

10. Jakt- och fritidsfiske

Junilistan anser att jaktfrågor ska avgöras av nationella och lokala myndigheter i medlemsstaterna och inte styras av EU-regler. Inför det svenska EU-inträdet framhöll de svenska förhandlarna att EU inte kommer att påverka vår jaktpolitik. Vi kan nu fastslå att dessa löften inte stämde överens med verkligheten. EU har inte en gemensam jaktpolitik, men väl lagstiftning som påverkar vardagen för jägarna i Sverige. EU har ett habitat- respektive fågeldirektiv, där skyddsvärda rovdjur respektive fåglar är listade. Problemet är att flera av de arter som är sällsynta i EU i stort är ytterst vanliga på nationell eller lokal nivå.

Gemensam jaktlagstiftning som ska gälla över hela EU – från Kanarieöarna i syd till Karesuando i nord – får olyckliga konsekvenser. Förhållandena när det gäller artbestånd och jakttraditioner är radikalt annorlunda vid en jämförelse mellan EU:s olika medlemsländer. A.PLänsstyrelserna i Sverige och EU-kommissionen har i flera fall haft skilda uppfattningar om vilka arter som skydds jakt ska tillåtas på. Rimligtvis har behöriga svenska myndigheter en bättre kunskap än EU-kommissionen om artbeståndet på den lokala nivån, och vilka åtgärder som är lämpliga för att upprätthålla detta.

Det kommer ständigt nya förslag som påverkar den svenska jakten och fisket. Kommissionen har till exempel presenterat planer på att kontrollera villkoren för det svenska fritidsfisket vid våra kuster. Junilistan bekämpar denna utveckling med kraft och arbetar för att frågor som rör jakt och fritidsfiske ska bestämmas i Sverige, helt utan inblandning av EU:s institutioner.

11. Offentlighetsprincipen i EU

Vi vill verka för att den offentlighetsprincip som gäller i Sverige och Finland ska gälla alla EU-organ och därmed skapa den genomlysning som uppenbarligen behövs för att möjliggöra en demokratisk kontroll av detta svårgenomskinliga system. EU har en deprimerande tradition av hemlighetsmakeri. De flesta lagar utarbetas av 3 000 hemliga arbetsgrupper i kommissionen och antas av 300 andra hemliga arbetsgrupper i rådet. Det fanns en tid när t o m kommissionens interna telefonkatalog var hemligt dokument.

Junilistan stöder en markant förstärkning av journalisters källskydd. Detta är viktigt för att vi ska ha fria och ansvarstagande media i Europa.

12. EU:s ekonomi och administration

Vi vill utsätta EU:s institutioner för samma kostnadskontroll och beredskap för nedskärningar som vi gör i Sverige och andra medlemsländer. Vi anser att till exempel Ekonomiska och Sociala Kommittén och Regionkommittén bör avvecklas, eftersom de kostar skattebetalarna pengar utan att åstadkomma några påvisbara resultat. Ett betydande antal byråer, myndigheter och organ som nyligen inrättats runtom i EU är också onödiga.

Junilistan vill halvera EU-avgiften, något som skulle vara fullt möjligt om EU arbetade med ett fåtal frågor, som gränsöverskridande miljöfrågor och att utveckla en väl fungerande inre marknad, istället för att lägga större delen av budgeten på en omodern jordbrukspolitik och på regionala projekt med tveksamt mervärde.

13. EU-parlamentarikernas fusk ska offentliggöras

I april 2008 avslöjades att många EU-parlamentariker fuskar grovt med assistentersättning och stoppar stora delar i egen ficka. Den interna revisionsrapporten har hemligstämplats. Junilistan kräver att den offentliggörs och att polisen eller en särskild undersökningskommission får namnen på dem som misstänks.

14. Flyttcirkusen Bryssel-Strasbourg måste upphöra

EU-parlamentet sammanträder i såväl Bryssel som i Strasbourg. Flyttcirkusen innebär miljardkostnader för skattebetalarna och leder till miljöutsläpp och extra arbetstid. Detta vill vi stoppa. Den nuvarande EU-ministern, Cecilia Malmström (fp), drev kampanj mot flyttcirkusen då hon var EU-parlamentariker, men har som minister legat lågt i frågan. Ansvar för detta måste utkrävas i valet.

15. Gemensam miljöpolitik

Junilistan anser att EU har en betydelsefull roll att spela när det gäller gränsöverskridande miljöfrågor. Gränsöverskridande luft- och vattenföroreningar kan inte bekämpas effektivt utan bindande internationella överenskommelser. EU-medlemskapet kan därmed bidra till lösningar på flera av de miljöutmaningar Europa står inför. Det nya kemikaliedirektivet REACH är ett exempel på ett positivt miljöbeslut inom EU.

Miljöproblem som i huvudsak begränsar sig till EU-området bör hanteras på EU-nivå och inte tas upp på global nivå. Föroreningar i Östersjön är ett för

Sverige extremt viktigt exempel. Men där finner vi att åtta av de nio strandstaterna visserligen är EU-länder, men att den nionde är Ryssland. Det är därmed klart att detta är ett fall för det vi kallar flexibel integration, då Ryssland måste vara med. Samtidigt finns det flera lokala miljöproblem inom EU där inte samtliga EU-länder behöver agera för att uppnå en tillfredsställande och flexibel lösning.

EU-länderna har visat sig vara eniga om att vilja gå i spetsen när det gäller att möta globala klimatproblem. Det är uppenbart att EU är en mycket tung aktör på världsarenan. Om EU förbinder sig att nå olika mycket ambitiösa mål, till exempel för att reducera växthusgasutsläpp eller för att använda handel i utsläppsrätter som medel för att nå sådana mål, så ökar sannolikt möjligheterna att få med länder som USA, Kina, Ryssland och så vidare på samma politik. Junilistan kan då överväga att stödja en gemensam EU-linje, trots att miljöproblemet ifråga är globalt och trots att vi då ger EU nya befogenheter att företräda Sverige.

Miljöproblem som inte är gränsöverskridande ska inte tas upp på EU-nivå överhuvudtaget. Om ett kemiföretag förgiftar marken lokalt i Sverige eller en kommun släpper ut avfall som förstör en sjö utan att avfallet går vidare ut i hav är det fråga om svenska problem som hanteras överlägset bäst på nationell nivå.

16. Gemensam energipolitik

Junilistan motsätter sig en gemensam energipolitik inom EU. Det vi kan gå med på är att gemensamt sätta upp mål för till exempel växthusgasutsläpp om sådana har starka effekter på jordens klimat och en sådan reduktion framstår som en rimlig metod att begränsa klimatförändringen. Hur dessa mål ska uppnås i varje enskilt land ska bestämmas på nationell nivå. Förutsättningarna är mycket olika. Det är det svenska folket som ska avgöra hur vi bäst uppnår de uppsatta målen.

17. Kontroll av svenskt uran

Euratomavtalet är ett av EU:s fördrag. Detta stadgar i princip att allt klyvbart material, dvs. till exempel uran, inom EU ägs av gemenskapen. Det står också att EU har optionsrätt till allt uran som produceras. Å andra sidan fick Sverige i medlemskapsförhandlingarna försäkringar om att EU inte kommer att utöva optionsrätten och att Sverige självt bestämmer över kärnkraften i landet, över slutförvaring av kärnavfall och eventuell upparbetning. Kommissionen har framhållit att EU inte kan tvinga Sverige att bryta uran. Där emot är det osäkert hur det blir om Sverige bestämmer sig för att bryta uran. Vi kan då sannolikt inte vägra att leverera uran till EU:s kärnvapenmakter.

Euratomavtalet är ett uttryck för att EU ska bli en stat som ska kontrollera urananvändning från politiska utgångspunkter. Junilistan vill därför avskaffa Euratomavtalet och upprätta ett nytt avtal om kärnkraft och uran som enbart utgår från säkerhetsaspekterna. Det kan finnas behov av gemensamma EU-regler för att trygga kärnkraftverk, lager av kärnavfall o dyl mot olyckor och sabotage, eftersom följderna blir gränsöverskridande inom EU.

Junilistans grundläggande syn på behovet av bestämmelser kring uran och kärnkraft är dock att dessa måste ha global räckvidd och därför ska ligga hos IAEA (International Atomic Energy Agency).

18. EU-parlamentarikernas ekonomiska villkor

EU-parlamentet kommer från och med nästa mandatperiod (2009-2014) att införa en ledamotsstadga. Denna innebär att samtliga ledamöter får en enhetlig lön från EU-parlamentet och att svenska ledamöter därmed får en avsevärd löneökning. En svensk EU-parlamentariker har i dag 54 500 kronor per månad. Det är en lika hög lön som en riksdagsledamot. Med det nya systemet får de som väljs till EU-parlamentet nästa år 7 442 euro i månaden (omkring 80 000 kronor) - en ordentlig lönehöjning!

Junilistan anser att ledamöterna i EU-parlamentet ska få lön från respektive nationellt parlament och att de svenska ledamöterna ska ha en lön som motsvarar en riksdagsledamots. Subsidiaritetsprincipen ska vara vägledande. Det är upp till respektive medlemsstat att avgöra vilken ersättning som ska utgå till landets ledamöter. De nationella ersättningarna till EU-parlamentarikerna är anpassade efter det faktiska löne- och kostnadsläge som råder i respektive medlemsstat. Ledamöterna bör få ersättning från hemlandet och betala skatt i sina respektive hemländer.

Den nya ledamotsstadgan innebär att åtskilliga EU-parlamentariker får en lön som är mångdubbelt högre än motsvarande lön i hemländernas parlament. Detta försvagar EU-parlamentarikernas band med sina väljare och stärker istället lojaliteten till EU:s institutioner.

Det är viktigt att EU-parlamentarikerna inte betraktas som en privilegierad elit av väljarna i hemlandet, utan att villkoren någorlunda står i överenskommelse med det nationella löneläget för motsvarande positioner.

Det nuvarande systemet med reseersättningar, utan hänsyn till faktiska kostnader, och baserade på schablonmässiga ersättningar, är helt orimligt. Ledamöterna ska endast få ersättning för sina faktiska resekostnader. Systemet med reseersättningar kan reformeras, utan att en ledamotsstadga antas.

19. EU:s jordbrukspolitik avskaffas liksom annan protektionism

Den gemensamma jordbrukspolitik i EU ska avskaffas och jordbrukspolitik åternationaliseras. Om ett land vill driva till exempel en jordbrukspolitik där öppna landskap ska subventioneras, så ska det bekostas av landet självt och betraktas som en del av miljöpolitiken, inte jordbrukspolitik. Det måste dock naturligtvis skapas regler för vilka metoder medlemsländerna får använda för sådana ändamål, så att inte den fria handeln i jordbruksprodukter inom EU undermineras. En åternationalisering får heller inte fungera som ett handelshinder mot länder utanför EU. Målet måste vara frihandel även på jordbruksområdet.

EU:s tullar på jordbruks- och textilprodukter med mera ska avskaffas liksom också EU:s jordbrukssubventioner. Detta är sannolikt den viktigaste insats för de fattiga länderna som EU kan göra och det är dessutom en värdefull insats för EU:s egna låginkomsttagare. Det är också nödvändigt att gå igenom hela EU:s regelsystem på olika områden för att rensa dem från dold protektionism. Nu när kineser och indier får råd att öka sin livsmedelskonsumtion samtidigt som miljöpolitiken driver fram en omläggning till att odla energigrödor blir det ännu viktigare och politiskt lättare att avskaffa EU:s jordbruksprotektionism.

20. EU:s fiskepolitik

EU:s fiskepolitik har totalhavererat och kritiseras av såväl miljörörelsen som av organisationer som arbetar med utvecklingsfrågor. EU har under en mycket lång tid subventionerat byggande och köp av allt större trålare åt framför allt Spanien, Portugal, Frankrike och Grekland. Dessa har använts för utfiskning av vattnen längs Europas västkust och Nordatlanten. Nu fiskar samma trålare utanför Afrikas västkust och i Indiska oceanen. EU sluter nämligen regelbundet fiskeavtal med fattiga utvecklingsländer, vilket ger europeiska fiskeflottor rätt att fiska i dessa länders vatten. Fiskeavtalen leder till utfiskning av världshaven och gör det svårt för utvecklingsländerna att bygga upp en lönsam fiskeindustri.

Fiskeavtalen påverkar de lokala fiskerier i utvecklingsländerna negativt. Stora hypermoderna trålare från EU lokaliserar effektivt stora fiskstim och "dammsuger" haven på dessa värdefulla resurser. De lokala fiskarna, oftast fattiga människor som har betydligt mindre båtar och enklare fiskerier, får nöja sig med den småfisk som de europeiska fartygen lämnar kvar.

Utvecklingsländerna är i akut behov av ekonomiska resurser och är självfallet inte en jämbördig förhandlingspart i förhållande till EU-länderna. Det enda rimliga är att denna form av EU-avtal avvecklas och att de länder som anser att denna ordning är rimlig sluter egna mellanstatliga avtal med intresserade utvecklingsländer.

EU har vid flera tillfällen nonchalerat det internationella havsforskningsrådets rekommendationer om fiskekvoter i Östersjön. EU-besluten är en följd av kompromisser mellan medlemsstaterna, där åtskilliga länder bortser från vilka konsekvenser besluten får för fiskebestånden. EU:s gemensamma fiskepolitik måste i praktiken avskaffas, eftersom EU visat sig oförmöget att sköta politiken på ett ansvarsfullt sätt. Eftersom fisket också är en global fråga bör samarbetet ytterst ske inom FN-organ.

21. EU:s regionalpolitik

EU:s regionalpolitik (som i EU-sammanhang kallas strukturpolitik) ska avskaffas. Att skapa den regionala balans medborgarna vill ha sköter medlemsländerna bäst själva. EU:s regionalpolitik gynnar dessutom i hög grad välmående regioner i förhållandevis rika EU-länder.

22. Justitiefrågor

Vi vill inte medverka till bygget av en Fästning Europa. En medlemsstat i EU ska kunna föra en generös flyktingpolitik om det så önskar.

Det ska vara tillåtet för EU:s medlemsländer att återupprätta gränskontrollerna mot andra EU-länder om de anser att det krävs för att stoppa narkotikahandel, smuggling av alkohol och tobak, samt trafficking.

Vi säger nej till en gemensam åklagarmyndighet i EU. Straff- och civilrätt ska förbli nationella frågor och utvecklingen av lagstiftning och rättsskipning på dessa områden ska ske i konkurrens mellan medlemsländerna om att finna goda lösningar i stället för att beslutas centralt i Bryssel. Den organiserade gränsöverskridande brottsligheten i Europa, inklusive trafficking, måste naturligtvis hanteras i samarbete mellan EU-ländernas polis- och rättsväsenden, men vi motsätter oss överstatlighet och rätt för utländsk polis att göra tillslag på svenskt territorium. Om något EU-land vill tillåta polis från ett annat land att göra detta ska det ingå ett bilateralt fördrag med landet ifråga. Sådant ska aldrig kunna pådyvlas medlemsländer uppifrån.

23. Folkhälsofrågor

EU ska inte besluta om rökning på allmän plats, snusning, alkoholreklam o dyl. Medlemsländerna ska själva ha rätt att fatta beslut om mer strikta lagar som skyddar miljön, konsumenterna eller folkhälsan. De ska till exempel kunna förbjuda alkohol om de så önskar, trots att detta innebär att rätten till fri rörlighet av varor då i viss utsträckning begränsas. Vår prioritering av det nationella självbestämmandet innebär att om en medlemsstat finner att omsorgen om folkhälsan kräver en restriktiv alkoholpolitik som kommer i konflikt med kravet på fri rörlighet för varor så måste detta åtminstone i

princip kunna vara en utväg. Den politiska kampen om vilken politik som ska föras på sådana områden måste föras på den egna politiska arenan, så att de beslut som fattas får demokratisk legitimitet.

24. Djurtransporter

Djurtransporterna inom EU måste underkastas strängare lagstiftning och framför allt uppföljande kontroll. En viktig förklaring till de långa och plågsamma djurtransporterna inom EU är att EU-stöd har givits till utbyggnad av stora slakterier i till exempel Syditalien samtidigt som länder som Irland har stora komparativa fördelar när det gäller uppfödning av biffkor. Ännu ett exempel på att EU mycket ofta inte är en del av lösningen utan en del av problemet.

25. Behåll vetorätten vid beslutsfattandet

Junilistan anser att besluten i EU i regel ska fattas med enhällighet och att vetorätt därmed ska gälla vid beslutsfattandet. Enskilda medlemsländer ska inte kunna tvingas att införa regler som landet inte vill ha. De enda frågor där vi kan acceptera avsteg från vetorätten är beslut som gäller gränsöverskridande miljöfrågor och vissa frågor som berör den inre marknaden. Lisabonfördraget leder till att medlemsländernas vetorätt avskaffas inom 68 nya områden, en utveckling Junilistan motsätter sig med kraft.